

Sygn. akt II Ka 449/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Sędziowie:	SSO Grażyna Orzechowska SSR del. do SO Wojciech Michalak (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Katarzyna Wierzejska

przy udziale Prokuratora Renaty Duszczyk

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2017 r.

sprawy **M. A. (1), P. W. i A. A.**

oskarżonych z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 13 kwietnia 2017 r. sygn. akt II K 993/16

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 449/17

UZASADNIENIE

M. A. (1), P. W. i A. A. zostali oskarżeni o to, że w dniu 01 października 2016 roku w miejscowości L., gmina J., powiat (...), województwo (...), działając wspólnie i w porozumieniu po przedostaniu się na teren ogrodzonej i zabezpieczonej posesji i uprzednim wyłamaniu i uszkodzeniu sondy o wartości 1.000 złotych znajdującej się na zbiorniku baku pojazdu ciężarowego marki R. (...) o nr rej. (...), dokonali zaboru w celu przywłaszczenia 30 litrów oleju napędowego o wartości 130 złotych na szkodę P. A. (1), tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2017 roku Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim:

I. skarżonych M. A. (1) i A. A. w ramach zarzucanego im czynu uznał za winnych tego, że w dniu 01 października 2016 roku w miejscowości L., powiat (...), województwo (...), działając wspólnie i w porozumieniu usiłowali dokonać kradzieży paliwa na szkodę P. A. (1) o nieustalonej wartości, lecz nie przekraczającej 500 złotych, w ten sposób, że o uprzednim odkręceniu niezabezpieczonej sondy w zbiorniku paliwa pojazdu ciężarowego marki R. (...) o nr rej. (...),

umieścili w zbiorniku paliwa gumowy przewód, którego drugi koniec umieścili we wlewie zbiornika paliwa samochodu marki B. o nr rej. (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na interwencję P. A. (2), tj. winnych popełnienia czynu stanowiącego wykroczenie z art. 119 § 2 kw i za czyn ten na podstawie tego przepisu skazał każdego z nich, zaś na podstawie art. 119 § 1 kw w zw. z art. 11 § 3 kw wymierzył M. A. (2) i A. A. kary grzywny w kwotach po 500 (pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 82 § 3 kpw na poczet orzeczonej kary zaliczył oskarżonemu M. A. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 01 października 2016 roku do dnia 02 października 2016 roku, tj. 2 (dwa) dni, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny grzywnie wysokości 200 (dwustu) złotych;

III. na podstawie art. 82 § 3 kpw na poczet orzeczonej kary zaliczył oskarżonemu A. A. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 01 października 2016 roku do dnia 02 października 2016 roku, tj. 2 (dwa) dni, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny grzywnie w wysokości 200 (dwustu) złotych;

IV. oskarżonego P. W. uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu;

V. zasądził od oskarżonych M. A. (1) i A. A. na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty kwoty po 50 (pięćdziesiąt) złotych oraz tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania kwoty po 100 (sto) złotych.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Mińsku Mazowieckim na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk, art. 427 § 1 kpk, art. 444 kpk, art. 447 § 1 kpk zaskarżył powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych M. A. (1), P. W. i A. A..

Na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 3 kpk wyrokowi temu zarzucił

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na bezzasadnym przyjęciu, iż oskarżony P. W. nie popełnił zarzucanego mu czynu, co w konsekwencji doprowadziło do jego uniewinnienia, w sytuacji gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi jednoznacznie do konstatacji, iż P. W. czynu tego dopuścił się.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na bezzasadnym uznaniu, iż oskarżeni M. A. (1) i A. A. dokonując wspólnie i w porozumieniu kradzieży paliwa, nie dokonali uprzedniego przełamania zabezpieczeń, co dawało podstawę do oceny ich zachowania w kategorii czynu z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w sytuacji, gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi jednoznacznie do konstatacji, iż oskarżeni dopuścili się przestępstwa kradzieży paliwa po uprzednim wyrwaniu sondy, czym przełamali zabezpieczenie dostępu do paliwa, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Na podstawie art. 427 § 1 kpk, art. 437 § 1 i 2 kpk, art. 454 § 1 kpk wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Nie przesadzając kwestii ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie niniejszej stwierdzić należy, iż na aktualnym etapie postępowania apelacja o ile zarzuca błędy w ustaleniach faktycznych jako zasadne na uwzględnienie zasługuje.

W ocenie Sądu odwoławczego, w realiach niniejszej sprawy koniecznym jest przeprowadzenie przez Sąd Rejonowy postępowania dowodowego w całości. Przede wszystkim należy zauważyć, że na rozprawie przed Sądem Rejonowym przeprowadzone zostały dowody z wyjaśnień oskarżonych jak również z zeznań świadka P. A. (1).

Jeżeli chodzi o oskarżonych to ich postawa procesowa nie zmieniła się i konsekwentnie nie przyznawali się do dokonania zarzucanych czynów. Zupełnie inaczej przedstawia się kwestia zeznań składanych przez P. A. (1). Świadek

ten zmienił diametralnie swoje zeznania w porównaniu z tymi, które złożył w postępowaniu przygotowawczym. Początkowo jednoznacznie wskazywał na uszkodzenie swojego mienia w postaci czujnika ze zbiornika paliwa i określał wartość tego uszkodzenia na kwotę 1000 złotych – świadek zeznał, że czujnik został zniszczony. W toku rozprawy głównej stwierdził jednak, że czujnik ten nie został uszkodzony i jest sprawny. Sąd bezkrytycznie przyjął to zapewnienie pokrzywdzonego. Okoliczność ta powinna, w ocenie Sądu odwoławczego, prowadzić do szczegółowego zbadania tego aspektu sprawy. Wydaje się być koniecznym rozważenie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej. Biegły ten mógłby się wypowiedzieć co do następujących okoliczności:

- możliwości wyjęcia ze zbiornika paliwa przedmiotowego ciągnika siodłowego sondy bez jej uszkodzenia,
- czy sonda jest zabezpieczona przed jej wyjęciem i co należy zrobić aby ją wyjąć,
- czy możliwe jest spuszczenie paliwa ze zbiornika paliwa otworem, w którym zamontowana była sonda.

Gdyby natomiast biegły wskazał, że nie można wyjąć sondy bez jej uszkodzenia, to należy ustalić jaka jest wartość takiej sondy.

Konieczność dopuszczenia takiego dowodu wynika, w ocenie Sądu odwoławczego, ze zmiennych depozycji świadka P. A. (1) co do tej okoliczności. Oczywiście dopuszczenie takiego dowodu powinno być poprzedzone ponownym szczegółowym przesłuchaniem tego świadka co do przebiegu zdarzenia i wyjaśnieniem sprzeczności między jego kolejnymi depozycjami. Świadek powinien także, w miarę możliwości, określić markę, model oraz rocznik samochodu, z którego dokonano kradzieży paliwa.

Inną czynnością, której całkowicie zaniechał Sąd Rejonowy było bezpośrednie przesłuchanie świadka zdarzenia, czyli J. J.. Sąd I instancji poprzestał, bowiem, jedynie na odczytaniu jego zeznań z postępowania przygotowawczego. Zarówno postawa P. A. (1) z jednej strony, jak i treść zeznań J. J. z drugiej powinny, w ocenie Sądu odwoławczego, wywołać refleksję, że zachodzi potrzeba bezpośredniego przesłuchania świadka na okoliczności tego co zaobserwował w chwili zdarzenia. Szczególnie istotne jest uzyskać od świadka informację jak zachowywali się wszyscy oskarżeni w chwili gdy znajdowali się na posesji pokrzywdzonego przede wszystkim, czy wszyscy byli zaangażowani w kradzież paliwa i jakie czynności w tym czasie wykonywali. Pozwoli to na określenie czy wszyscy oskarżeni brali udział w czynie zabronionym czy to jako przestępstwo czy jako wykroczenie. Dopiero takie uzupełnienie zeznań tego świadka może być podstawą do ustalenia co na miejscu zdarzenia robili M. A. (2) i P. W..

Dopiero mając tak uzupełniony materiał dowodowy Sąd I instancji może wyrokować i prawidłowo ustalić stan faktyczny co w konsekwencji doprowadzi do ustalenia jaki, ewentualnie, oskarżeni czyn zabroniony popełnili, czy dopuścili się tego wszyscy trzej, czy tylko niektórzy z nich.

W ocenie Sądu Odwoławczego, powyższe uchybienia w postępowaniu rozpoznawczym skutkowały tym, iż rozpoznający sprawę Sąd odwoławczy doszedł do przekonania, że postępowanie dowodowe zostało w sprawie przeprowadzone dowolnie i pobieżnie, a zatem z obrazą art. 7 kpk. Z tego też względu należało wyrok w całości uchylić i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania, nie przesądzając jednakże treści ostatecznego merytorycznego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Przy ponownym, rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy przeprowadzi postępowanie dowodowe od początku, wyjaśniając wnikliwie podniesione wyżej okoliczności. Następnie dokona oceny dowodów zgodnej z regułami wyrażonymi w art. 7 kpk i w art. 5 § 2 kpk, uwzględniając powyższe rozważania oraz wykazane uchybienia, wyda prawidłowy wyrok, a zajęte przez siebie stanowisko uzasadni zgodnie z obowiązującymi przepisami, o ile oczywiście zajdzie taka potrzeba.

W związku z powyższymi okolicznościami Sąd odwoławczy orzekł jak w wyroku.